

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர் 426)

Sep (1) / 2024

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்திரம்3
2. ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம்4
3. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....5
4. ஸ்தோத்ர ரத்னம் (பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யானம்).....19

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி - 246)

ப்ருதிவீ முத்திரை

44. பாவநீயம் இதம் சச்வதித்தம் ஆஸந கர்மணி

கரத்வயேந பதநீயால்லக்ந முஷ்டி த்வயம் புர:

45. அங்குலீ த்ரிதயேநைவ அங்குஷ்டௌ தர்ஜநீத்வயம்

ப்ராந்த லக்நம் து தத் குர்யாத்தத்யுகம் மேலயேத் புந:

46-1. ஏஷா ஸா பார்த்திவீ முத்ரா ஸர்வபூதவிதாரிணீ

குறிப்பு - இந்த ச்லோகத்தில் உள்ளது ப்ருதிவீ மந்திரம் ஆகும். இதுவே ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட அனைத்தின் ஆதாரமாக உள்ள ப்ருதிவீயின் மந்திரம் ஆகும்.

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகள் அருளிச் செய்த

ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம்

(பகுதி - 113)

[அரசன் விவேகன் மிக்க தெளிவுடன்] உன்னுடைய குருவின் மீது நீ கொண்டுள்ள பக்தியின் விளைவாக, உன்னால் யாரை வெல்ல இயலாது?

143. அசிதில குரு பக்தி: தத் ப்ரசம்ஸாதி சீல:

ப்ரசர பஹுமதி: தத் வஸ்து வாஸ்த்வாதிகே அபி

குணவதி விநியோக்தும் கோபயந் ஸம்ப்ரதாயம்

குத விதநக வ்ருத்தி: கிம் ந விந்தேந்நிதாநம்

பொருள் - [அரசன் விவேகன் கூறுவது] ஒரு சிஷ்யன் தனது குருவிடம் தளராத பக்தி கொண்டிருக்க வேண்டும். அவன் தனது குருவைக் கொண்டாடுதல் மற்றும் அவருக்குக் கைங்கர்யம் செய்தலையே இலக்காகக் கொள்ளவேண்டும். குருவின் வீடு மற்றும் அவருடைய பொருள்கள் மீது மிகுந்த மதிப்பு கொள்ளவேண்டும். தனது குரு ஸம்ப்ரதாய வரிசையப் பாதுகாத்து, அடுத்துள்ள தக்க ஒருவரிடம் ஒப்படைக்கவேண்டும். மிகுந்த நன்றியுடனும், தனக்கு விதிக்கப்பட்டவற்றைச் செய்தபடியும் உள்ள ஒரு சிஷ்யன் எந்த ஒரு புதையலை அடையமாட்டான்?

தூப்புல்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:
ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த
முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி – 391)

5-10-2 வதுவை வார்த்தையுள் ஏறு பாய்ந்ததும் மாய மாவினை வாய் பிளந்ததும்
மதுவை வார் குழலார் குரவை பிணைந்த குழகும்
அது இது உது என்னலாவன அல்ல என்னை உன் செய்கை நைவிக்கும்
முது வைய முதல்வா உன்னை என்று தலைப்பெய்வனே

பொருள் - நப்பின்னையின் திருக்கல்யாணம் குறித்த சொற்களைக் கேட்டு அறிந்தவுடன் ஏழு எருதுகள் மேலே பாய்ந்து கொன்றதும், அஸூர செயல்களை ஏறிட்டுக் கொண்டு வந்த கேசி என்ற குதிரையைக் கண்டு கோபிகைகள் அச்சம் அடையாதபடி அதன் வாயைப் பிளந்ததும், தேன் சிந்தும் கூந்தல் கொண்ட ஆயர்குலப் பெண்களுடன் குரவைக் கூத்து கோர்த்து ஆடியதும் என்பதாக உள்ள உனது செயல்கள் பலவும், “அது, இது, உது” என்று சிறப்பித்து கூற வேண்டும்படியாக இருக்கவேண்டியது இல்லை; உன்னிடம் மிகுந்த ஈடுபாடு கொண்ட என்னை, உனது அனைத்து செயல்களுமே தளரும்படிச் செய்கின்றன. இந்த ஜகத்திற்கு முதன்மையான காரணமாக உள்ளவனே! உன்னை நான் எப்போது வந்து சேருவேன்? ப்ரளயத்தால் அழிந்து போன ஜகத்தை மீண்டும் உண்டாக்கிய நீ, தளர்ந்து போன என்னை எப்போதும் ஸ்திரமாக்கப் போகிறாய்?

அவதாரிகை - ஏறடர்க்கை தொடக்கமான உன் சேஷ்டிதங்கள் என்னை சிதிலமாக்கா நின்றன. நான் தரித்து நின்று அனுபவிக்கும்படி பண்ண வேணுமென்கிறார். இனி, அல்லாதவதாரங்களையும் ஆராய்ந்தால் இத்தன்மையவாயிருக்குமிறே; ஆகையாலே, அவ்வருகு போகமாட்டார், அடியில் இழியமாட்டார், இனி “வளர்ந்தவாறேறப் போமித்தனையிறே; “சீராற் பிறந்து”

இத்யாதி. பிறந்தவாறு அவனே செய்கையாலே இவர்க்கு அங்குச் செய்யலாவதில்லை. இனி, அநுகூலர்க்குக் கண்டு பரிகைக்கு விஷயமுள்ளது வளர்ந்தவாற்றிலேயிறே, அவ்வளர்ந்தவாறுதான் இருக்கிறபடி சொல்லுகிறார்.

விளக்கம் – எருதுகளை அடக்குதல் தொடக்கமாக உள்ள உனது அனைத்து செயல்களும் என்னைத் துன்பத்தில் ஆழ்த்துகின்றன. நான் தளர்ந்து போகாமல் நின்று அவற்றை அனுபவிக்கும்படிச் செய்யவேண்டும் என்கிறார். பிறந்த விதங்கள் மற்றும் அவதாரங்கள் ஆகியவற்றில் ஈடுபடாமல், வளர்ந்து விதங்களில் செல்வது ஏன் என்பதற்கு அடுத்து விடை அளிக்கிறார். ஒவ்வொரு அவதாரமாகச் சென்றால், ஒவ்வொன்றும் இதே இயல்பு கொண்டதாக இருக்கும் என்பதால், ஒவ்வொன்றுக்காகவும் பரிந்து நிற்கும்படியாகும் என்பதால், அவ்விதம் ஒவ்வொரு அவதாரத்திலும் செல்லவில்லை; பிறந்த விதங்களிலும் இதே நிலை உள்ளதால், அதற்கும் செல்லவில்லை. ஆகவே வளர்ந்த விதங்கள் குறித்து ஈடுபடுகிறார். ஆனால் மற்ற அனைத்து அவதாரங்களும், க்ருஷ்ணாவதாரம் போன்றே, பரிந்து நிற்கலாம்படியிருக்கும் என்பதற்கு ப்ரமாணம் கூறுகிறார்; பெரியதிருவந்தாதி (16) – சீரால் பிறந்து - என்பது காண்க; இதன் பொருளை அரும்பத உரைக்காரர் தெளிவாக விளக்குகிறார்; தசரதன் மற்றும் வஸுதேவர் போன்றவர்கள் அச்வமேதம் முதலான பலவிதமான விரதங்களை இயற்றி, அவற்றின் பலனாக மிகவும் சீர்மையுடன் வந்து பிறந்து, அவர்கள் மிகவும் அன்புடன் வளர்க்க வளர்ந்தபடி பிறக்காமலும் வளராமலும் இருந்து, “மஹாலக்ஷ்மியின் நாதன்” என்பதற்கு ஏற்ப இல்லாமல், சிறுமையைப் பொருளாகக் கொண்ட “வாமநன்” என்ற திருநாமம் கொண்டவனாக நீ வந்து தோன்றவில்லை என்றால், நீ விருப்பத்துடன் எப்போதும் உனது திருமார்புடன் சேர்த்து அணைத்தபடி, ப்ரளயத்தில் வயிற்றில் உட்கொண்டு, வெளியே உமிழ்ந்த பூமியானது, நீர் மூலம் மீண்டும் தானமாகப் பெறாமல் போயிருக்கும் அல்லவோ? இந்த ஜகத்தைக் காக்கவேண்டும் என்ற மயக்கத்தில் எப்போதும் உள்ளவனே! இதனைக் குறித்து, அனைத்து அறிந்தும் நீ, நாங்கள் உள்ளது உள்ளபடி அறியக் கூறுவாயாக என்பதே இந்தப் பாசுரத்தின் கருத்தாகும். “பிறந்தவாறு” என்பதன் மூலம், அத்தகைய பிறத்தல் என்பதை அவனே, கர்மம் காரணமாக இல்லாமல் தனது விருப்பம் காரணமாகச் செய்ததால், பரிந்து நிற்பதில் காரணம் இல்லை; ஆனால் தனது

அடியார்களுக்காகப் பரிந்தபடி அவன் நிற்பது என்பது, வளர்ந்த விதங்களில் மட்டுமே புலப்படுவதால், அத்தகைய வளர்ந்த விதங்கள் எவ்விதம் உள்ளது என்பதைக் கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (வதுவை வார்த்தையுள்) விவாஹம். (வார்த்தையுள்) “எருதுகளே ழையும் நிரஸித்தார்க்கு இவனைக் கொடுக்கக் கடவோம்” என்று பிறந்த ப்ரஸித்தி. (ஏறு பாய்ந்ததும்) ஏறுகளின் மேல் விழுந்தபடிகளையும். இவர்க்கு ம்ருத்யுவின் வாயிலே விழுந்தாப் போலேயாயிற்றிருக்கிறது, பொய்கையிலே பாய்ந்தாப்போலே யிராநின்றது அவனுக்கு. கருமாரி பாய்ந்தாலாகாதோ என்னும்படியிறே அவளுடைய போக்யதை.

விளக்கம் - (வதுவை வார்த்தையுள்) - வதுவை என்றால் கல்யாணம். (வார்த்தையுள்) - “ஏழு எருதுகளையும் வீழ்த்துபவர்களுக்கு இவனை செய்து கொடுப்போம்” என்பதால் விளைந்த, அனைவரும் அறிந்த ஒரு செய்கையைச் செய்தான். (ஏறு பாய்ந்ததும்) - “ஏழு எருதுகள்” என்பதை “ஏறு” என்று பொதுவாகக் கூறுகிறார். அவற்றின் மீது பாய்ந்த விதம். அவன் இவ்விதம் பாய்ந்த விதமானது, மரணத்தின் வாய்க்குள் பாய்ந்தது போன்று இவருக்கு உள்ளது, ஆனால் நீர் நிறைந்த பொய்கையில் பாய்ந்தது போன்று அவனுக்கு உள்ளது. அதாவது, இவனுடைய மென்மை மற்றும் எருதுகளின் க்ரூரமான தன்மை ஆகிய இரண்டையும் இவர் எண்ணியதால், மரணத்தின் வாய்க்குள் புகுந்தது போன்று இவருக்குத் தோன்றியது; ஆனால் நப்பின்னையுடன் சேரப் போவதற்கு இது காரணமாக உள்ளதால், பொய்கையில் பாய்வது போன்று இவனுக்கு இன்பமாக உள்ளது. இவனுக்கு இன்ப ரூபமாக இருந்த காரணம் என்ன? இவளுடைய இனிமையானது, காமாசுஷி அம்மன் ஆலயத்தில் உள்ள குளத்தின் நடுவில் நடப்பட்டுள்ள இரண்டு இரும்புக் கம்பிகளில் பாய்ந்ததால் கூட, இவள் கிடைப்பாள் என்றால் பொறுத்துக் கொள்ளலாம் என்னலாம்படி உள்ளது.

வ்யாக்யானம் - (மாய மா வினைவாய் பிளந்ததும்) கம்ஸ ப்ரேரிதமாய் க்ருத்ரிம வேஷங்கொண்டு வந்ததாயிற்று. க்ருத்ரிமமாகக் குதிரை வடிவைக் கொண்டு

வாயை யங்காந்து கொண்டு ஓர் அஸுரன் வந்து தோன்ற, சிறு பிள்ளைகள் த்வாரங் கண்டவிடத்திலே கைநீட்டும் வாஸநையாலே அதின் வாயிலே கையை நீட்டினான்; அபூர்வ தர்சனத்தாலே கைவிம்மிற்று, பூரித்தவாறே இரண்டு கூறாய் விழுந்தான். ஸ்ரீநாரத பகவான் “ஜகதஸ்தமிதம்” என்று வந்து விழுந்தாப்போலே இவர்க்கு இப்போதிருக்கிறது. “வ்யாதி தாஸ்யோ மஹா ரௌத்ரஸ்ஸோஸுர: க்ருஷ்ண பாஹுநா | நிபபாத த்விதா பூதோ வைத்யுதேந யதா த்ரும:”. இத்தால் ஸ்ரீப்ருந்தாவந்தத்துக்கு வழியிசங்கும்படி பெண்களுக்கு வன்னியமறுத்துக் கொடுத்தபடி.

விளக்கம் – (மாய மா வினைவாய் பிளந்ததும்) – “மா” என்றால் குதிரை. அஸுரன் ஒருவன் குதிரையாய் வந்ததற்குக் காரணம் கூறுகிறார். கம்சனால் தூண்டப்பட்டு, வஞ்சனையாக ஒரு வேஷம் தரித்து வந்தான். ஒரு குழந்தையின் செய்கை போன்று இதனை இவன் மிகவும் எளிதாகச் செய்த விதத்தை அடுத்து கூறுகிறார். கம்சனால் தூண்டப்பட்டவனாக ஒரு அஸுரன் குதிரை வடிவம் கொண்டு வந்தான்; வாயை அகலமாகத் திறந்தபடி அந்த அஸுரன் வந்தான். சிறிய குழந்தைகள், எங்கேயாவது ஒரு துளையைக் கண்டால் அதற்குள் கையை விடும் அதே பழக்கம் காரணமாக, இவனும் அதன் வாய்க்குள் தனது திருக்கரத்தை நீட்டினான். முன்பு கண்டறியாத ஒரு காட்சி காரணமாகத் திருக்கரமானது பருத்தது. அந்தத் திருக்கரமானது பருத்தபோது, அந்த அஸுரன் இரண்டு கூறுகளாகப் பூமியில் விழுந்தான். அவன் மடிந்து விழுவதற்கு இவர் ஏன் “மாய மா” என்றார்? இதற்கு ப்ரமாணம் கூறுகிறார். ஸ்ரீநாரதர், “ஜகத் அஸ்மிதம் - ஜகத்தானது அழிந்தது” என்று வந்து விழுந்தது போன்று இவருக்கு இப்போது உள்ளது. அந்த அளவிற்குக் கொடுரமாக வந்தானோ என்பதற்கு ப்ரமாணம் கூறுகிறார்; ஸ்ரீவிபு (5-16-7) - வ்யாதி தாஸ்யோ மஹா ரௌத்ரஸ்ஸோஸுர: க்ருஷ்ண பாஹுநா | நிபபாத த்விதா பூதோ வைத்யுதேந யதா த்ரும: - நன்றாகப் பிளந்த வாயைக் கொண்டவனும், மிகவும் பயங்கரமானவனும் ஆகிய அந்த அஸுரன், க்ருஷ்ணனுடைய திருக்கரத்தால் இரண்டு பிளவுகளாகப் பிளக்கப்பட்டு, இடி தாக்கிய மரம் போன்று விழுந்தான் - என்பது காண்க. மேலே நப்பின்னைக்கு உதவிய தன்மையைக் கூறினார்; இங்கு ஆயர்குலத்துப் பெண்களுக்கு உதவிய தன்மையைக் கூறுகிறார். கேசி என்ற அந்த குதிரையை அழித்ததன் மூலம் ஸ்ரீப்ருந்தாவனத்திற்கு ஆயர்குலத்துப் பெண்கள் எளிதாக வரும்படியாக குறும்பு அறுத்துக் கொடுத்தான்.

வ்யாக்யானம் - (மதுவைவார் இத்யாதி) மது ஸ்யந்தியான குழலையுடையவர்கள். மதுவை வார் குழலாரென்றது மதுவார் குழலாரென்றபடி. சொற்பாடு. குரவை கோப்பிலே தன்னையும் ஒருவனாக்கித் தொடுத்தபடி. (குழகும்) அவர்கள் அபிஸந்தியைக் குலைத்து பக்நாபிமாநைகளாகப் பண்ணி, அவர்களோடொக்கத் தான் கலந்தபடி. அதாவது வேற்றாள் என்னவொண்ணாதபடி, இவர்களிலே ஒருவனென்னலாம்படி புக்கு நின்றானாயிற்று. (அதுவிதுவுதுவென்னலாவனவல்ல) அதுவாகவுமாம், இதுவாகவுமாம், உதுவாகவுமாம், எனக்கு இதிலொரு நிர்பந்தமில்லை. (என்னையுன் செய்கை நைவிக்கும்) அச்செயலாகவுமாம், இச்செயலாகவுமாம், உச்செயலாகவுமாம், அதில் எனக்கொரு தாத்பர்யமில்லை; உன்னுடைய சேஷ்டிதங்களாகையும், நானாகையுமே எனக்கு நோவுபடுகைக்கு வேண்டுவது.

விளக்கம் - (மதுவைவார் இத்யாதி) - தேன் பெருக்கி எடுத்து ஓடும்படியான கூந்தல் உள்ளவர்கள். அவர்கள் ஆடும் குரவைக்கோப்பில் தானும் ஒருவனாக்கிக் கொண்டு, அவர்கள் கைகளுடன் தனது திருக்கரத்தையும் கோர்த்துக் கொண்டான். (குழகும்) - அவர்களுடைய பெண்களுக்கே உரியதான அச்சம் போன்ற எண்ணங்களை விலக்கி, அது போன்ற எண்ணங்கள் இல்லாதபடிச் செய்து, அவர்களுடன் ஒருவனாகத் தானும் கலந்தான். அதாவது, இவனை வேறு ஒருவன் என்று அவர்கள் எண்ணாதபடி, தங்களில் ஒருவன் என்று அந்தப் பெண்கள் எண்ணலாம்படி, அவர்களின் ஒருவனாகப் புகுந்து நின்றான். (அது இது உது என்னலாவன வல்ல) - அதுவாகவும், இதுவாகவும், உதுவாகவும் என்பதாக எனக்கு எந்த நிர்ப்பந்தமும் இல்லை; அது என்பது தொலைவில் உள்ளது, இது என்பது அருகில் உள்ளது, உது என்பது நடுவில் உள்ளது ஆகும். (என்னை உன் செய்கை நைவிக்கும்) - அந்தச் செயல், இந்தச் செயல், உந்தச் செயல் என்று சுட்டிக் காண்பிப்பதற்கு எனக்கு எந்த விருப்பமும் இல்லை; அனைத்து செயல்களுமே கவர்ந்தன. உன்னுடைய லீலைகள் மற்றும் அவற்றைக் கண்டு மயங்கும் நான் ஆகிய இரண்டு மட்டுமே நான் நோவு அடைவதற்குப் போதுமானதாக உள்ளது.

வ்யாக்யானம் - “இத்தால் சொல்லிற்றாயிற்று இப்பாட்டில் மூன்றர்த்தம் சொல்லாநின்றது.; அதாவது அநுகூல ஸம்ஸ்லேஷமும், ப்ரதிகூல நிரஸநமும்,

மத்யஸ்த்த ரக்ஷணமுமானவிவற்றை அதுவிதுவுது என்கிறது” என்னும் பிள்ளான். (முதுவைய முதல்வா) இவர் தம்மதும் அவ்வளவாகாதேதான். ப்ரளயங் கொண்ட ஜகத்தோபாதியாகாதே இவரும் அழிந்தபடி, இத்தோடொக்க இவரையும் அடிதொட்டும் உண்டாக்க வேண்டியிருக்கிறபடி. பழையதான பூமிக்குக் காரணமென்னுதல், பூமிக்குப் பழைய காரணமென்னுதல். (உன்னையென்று தலைப்பெய்வனே) உன்னையநுஸந்தித்து சிதிலனாகாதே, தரித்து நின்று அநுஸந்திக்கும்படி பண்ணவேணும். உன்னை வந்து கிட்டப் பெறுவதென்றோ என்றுமாம். தலைப்பெய்கை - கிட்டுகை.

விளக்கம் – இங்கு பிள்ளான் அருளிச்செய்யும் கருத்தைக் கூறுகிறார்; “அது, இது, உது என்பதன் மூலம் இந்தப் பாசுரத்தில் மூன்றுவிதமான கருத்துக்கள் கூறப்பட்டன. அதாவது, விருப்பமானவர்களுடன் கலத்தல் - நப்பின்னை விஷயம், விருப்பம் அல்லாதவர்களை விலக்குதல் - கேசி விஷயம், நடுத்தரமானவர்களுடன் கலந்தல் - தேன் ஒழுகியபடி உள்ள ஆயர்குலப் பெண்கள் விஷயம் என்பதாகும்”, என்று பிள்ளான் கூறுவார். (முது வைய முதல்வா) – “முது வைய முதல்வா - பழையை பூமியின் காரணமே” என்று இவனுடைய “காரணமாக உள்ள தன்மை” என்பதை ஏன் கூறினார் என்றால், ப்ரளயம் கொண்ட பூமி போன்று இவர் நிலையும் உள்ளது என்பதால் ஆகும். ப்ரளயம் கொண்ட ஜகத்தைப் போன்று, இவரும் தனது நிலை குலைந்தார்; ப்ரளயம் கொண்ட ஜகத்தை மீண்டும் உண்டாக்கியது போன்று இவரையும் மீண்டும் இவருடைய இருப்பு என்பது தொடங்கி உண்டாக்க வேண்டியதாக உள்ளது. பழையதாக உள்ள பூமிக்குக் காரணமானவன் அல்லது பூமிக்குப் பழைய காரணமாக உள்ளவன். (உன்னை என்று தலைப்பெய்வனே) - உன்னையே எண்ணியபடி தளர்ந்து போகாமல், உயிர் தரித்து நின்று, எப்போதும் எண்ணியபடி இருக்கவேண்டும். உன்னை நான் வந்து வந்து அடைவது எந்த நாளில்? இங்கு, “வந்து அடைதல்” என்பதை ஸ்வாமி கூரத்தாழ்வான் “மனம் மூலம் அடைதல்” என்று கூறுவர், இதனை ஸ்வாமி எம்பார், “சரீரம் மூலம் அடைதல்” என்பர்.

5-10-3 பெய்யும் பூங் குழல் பேய் முலை உண்ட பிள்ளைத் தேற்றமும்
பேர்ந்து ஓர் சாடு இறச்
செய்ய பாதம் ஒன்றால் செய்த நின் சிறுச் சேவகமும்

நெய் உண் வார்த்தையுள் அன்னை கோல் கொள்ள நீ உன்
தாமரைக் கண்கள் நீர் மல்க
பையவே நிலையும் வந்து என் நெஞ்சை உருக்குங்களே

பொருள் – யசோதையின் வடிவம் போன்று ரூபம் கொண்டு வருவதால், பூவைச் சூடிய கூந்தல் கொண்ட பேயின் ஸ்தனங்களில் தாய்ப்பால் பருகிய குழந்தைத்தனத்தில், இது வேறு ஒருவளுடைய ஸ்தனங்கள் என்பதான வேறுபாட்டை அறிந்த தெளிவும்; அஸூர ஆவேசத்தை ஏறிட்டுக் கொண்டு வந்த சக்கரமானது முறிந்து போகும்படியாக, சிவந்த திருவடிகள் மூலம் செய்தருளிய பால பராக்கரமும்; “க்ருஷ்ணன் நெய்யைக் களவு செய்து உண்டான்” என்ற சொற்களைக் கேட்டவுடன், தாயான யசோதை தனது குழந்தையை வேறு யாரும் கோள் கூறுவதைப் பொறுக்க முடியாத பரிவு காரணமாக, தனது கையில் ஒரு பிரம்பை எடுத்துக் கொண்டு வரும்போது, அனைவரையும் உனது பிரம்பின் கீழே வைத்து ஆட்சி செலுத்தவல்ல ஸர்வசக்தி கொண்ட நீ, உனக்கு ஏற்றபடியாக, தாமரை போன்ற திருக்கண்களாவை கண்ணீர் பெருகும்படியாக, அச்சம் கொண்டவனாக ஒடுங்கி நிற்கும் நிலையும் எனது நெஞ்சத்தை உருக்கியபடி உள்ளன.

அவதாரிகை – உன் பால சேஷ்டிதங்கள் என்னை நலியாநின்றதென்கிறார்.

விளக்கம் – “உனது பால லீலைகள் என்னைத் தளர்ந்தவன் என்று மாற்றுகின்றன” என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (பெய்யும் பூங்குழற் பேய் முலையுண்ட) ப்ரதிகூலருடைய ப்ராணனும் ஆச்ரித ஸ்பர்சமுள்ள த்ரவ்யமுமே தாரகமாக வளர்ந்தானென்று “வளர்ந்தவாறு” (5.10.1) என்று சொன்னவிடத்தை விவரிக்கிறது இங்கு. பிள்ளையைத் திருமஞ்சனம் செய்து ஒப்பித்துக் கண்வளரப் பண்ணிக் கடக்க நின்றாள் யசோதைப் பிராட்டி. அவ்வளவிலே வந்து கிட்டினாள் பூதநை. (பெய்யும் பூங்குழல்) பிள்ளை என்று அங்கே சொல்லுதல்; அன்றிக்கே, (பெய்யும் பூங்குழல்) பேய் என்று பூதநையோடே கூட்டுதல். பிணக்கோலமாக ஒப்பித்து வந்தாள் காணும். “பிள்ளையனுங்கவொண்ணாது” என்று தாய்மார் எப்போதும்

ஒப்பித்தபடியே இருப்பர்களாயிற்று, இவளும் அப்படியே வந்தாளாயிற்று; “பெற்ற தாய் போல் வந்த பேய்ச்சி”யிறே. வைத்த பூவையுடைய மயிர் முடியுடைய பேய்.

விளக்கம் - (பெய்யும் பூங்குழற் பேய் முலையுண்ட) - மலர்கள் சூடிய கூந்தல் கொண்ட தனது விரோதிகளுடைய உயிர், தன்னிடம் விருப்பம் கொண்டுள்ள அடியார்களுடைய ஸம்பந்தம் உள்ள பெருள்கள் ஆகிய இரண்டையுமே தனது தாரகமாகக் கொண்டு வளர்ந்தான் என்று “வளர்ந்தவாறு” என்ற பாசுரத்தில் கூறப்பட்டதை இங்கு கூறுகிறார். “பெய்யும் பூங்குழல்” என்பதை க்ருஷ்ணனுக்கு அடைமொழியாகக் கொண்டு, தனது குழந்தையான க்ருஷ்ணனை நீராட்டி, அலங்காரம் செய்து, உறங்கும்படியாகச் செய்து அங்கிருந்து யசோதை சென்றாள். அப்போது அங்கு பூதனை வந்தாள். (பெய்யும் பூங்குழல்) - குழந்தையை முன்பு கூறினார். அல்லது வேறுவிதமாகவும் கூறலாம். “பூ வைத்த கூந்தல் கொண்ட” என்பதை, பேய் என்பதான பூதனையுடன் சேர்க்கலாம். பிணக்கோலம் பூண்டது போன்று வந்தாள். இவள் ஏன் ஒப்பனையுடன் வரவேண்டும்? காரணம், குழந்தைகளுக்கு மட்டுமே வரும் வ்யாதியானது க்ருஷ்ணனுக்கு வரக்கூடாது என்பதற்காக அவன் அருகில் எப்போதும் தாய்மார்கள் ஒப்பனையுடன் இருப்பார்கள்; ஆகவே இவளும் அது போன்று வந்தாள். தாய் போன்று வந்தாள் என்பதற்கு ப்ரமாணம் காண்பிக்கிறார்; பெரிய திருமொழி (1-3-1) - பெற்ற தாய் போல் வந்த பேய்ச்சி - என்பது போன்று வந்தவள் அல்லவோ? பூ வைத்த கூந்தல் கொண்ட பேய்.

வ்யாக்யானம் - (பேய் முலையுண்ட பிள்ளைத் தேற்றமும்) ஐச்வர்யமான ஜ்ஞாந மின்றிக்கே, “தாய் முலை” என்றும், “வேற்று முலை” என்றும் அறியும் தெளிவு. அத்யந்த சசைவத்திலும் பிள்ளைகள் முலை வாசியறிவர்களிறே. இவனும் “தாய்” என்றே நினைத்து உண்டான் கிடர். (பிள்ளைத் தேற்றமும்) பால்யத்தில் தெளிவிருக்கிறபடி. அதாவது யசோதைப் பிராட்டி முலை கொடுக்க ப்ரீதியினாலே பண்ணும் முக்த ஜல்பிதங்களை இவள் பக்கலிலே பண்ணினானாயிற்று. “பாதகர்” என்று அறியவுமாம் அறியாதிருக்கவுமாம், சத்ருக்கள் கிட்டினால் முடியக் கடவதான வஸ்து ஸ்வபாவ மிருக்கிறபடி.

விளக்கம் – (பேய் முலையுண்ட பிள்ளைத் தேற்றமும்) - ஈச்வரனுக்கே உரிய ஞானம் இல்லாமல், “இது தாயின் ஸ்தனம், இது மற்றவர்கள் ஸ்தனம்” என்று அறிகின்ற தெளிவு கொண்டான். மிகவும் சிறிய வயதில் கூட குழந்தைகள் இத்தகைய வேறுபாடு அறிவர். இவனும் பூதனையைத் தனது தாய் என்று கொண்டாடிப் பாலைப் பருகினான். (பிள்ளைத் தேற்றமும்) - குழந்தையாக உள்ளபோதிலும் தெளிவு உள்ளது. அதாவது, யசோதைப் பிராட்டி தனக்குத் தாய்ப்பால் அளிக்கும்போது, ப்ரீதி காரணமாக செய்யும் மழலைச்சொற்கள் பேசுதல் போன்றவற்றை இவளிடமும் செய்தான். ஆனால், பூதனையைத் தாய் என்றே எண்ணினான் என்னும்போது, அவள் மடியக்கூடுமோ என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். தனக்குப் பாதகம் செய்பவர்கள் என்று அறிந்தும் அறியாமலும் இருந்தாலும், சத்ருக்கள் அருகில் வந்தால் மடியும்படியான வஸ்து இயல்பு கொண்டவன்.

வ்யாக்யானம் - (பேர்ந்து) அதுக்கு மேலே. (ஓர் சாடிற) “ப்ரதிகூலம்” என்று சங்கிக்கவு மொண்ணாதுகிடர். பூதனையை, “இன்னாள்” என்று ஆராய்கைக்காகிலும் விஷயமுண்டு; இது ரக்ஷகமாக வைத்ததுகிடர். யசோதையைக் கண்டவாறே “இவளார்” என்று ஆராய்ச்சிப்படுமிறே. (ஓர் சாடு) பாதகத்தில் கொடுமைக்கு இத்தோடொப்பதில்லைகிடர். (இற) முறிய. “தளர்ந்தும் முறிந்தும்” இத்யாதி. (செய்ய பாதம்) சிவந்த திருவடிகள். என்னுடைய ஜீவந்ததைக் கொண்டுகிடர் விரோதியைப் போக்கிற்று. இவர்க்கு ஜீவநம் அடியிலே கல்பித்திறே கிடப்பது. (ஒன்றால்) “இன்ன திருவடி” என்று நியதியில்லையிறே. கருவிச் செய்கிறானன்றே.

விளக்கம் – (பேர்ந்து) - அதன் பின்னர். (ஓர் சாடு இற) - “இந்தச் சக்கரமானது நமக்கு விரோதி” என்ற எண்ணமுடியாதபடி இருந்தது. “ஓர்” என்பதன் மூலம் சக்கரம் மட்டுமே விரோதியாக வந்தது போன்றும், பூதனை விரோதி அல்ல என்பதைப் போன்றும் எண்ணத் தோன்றுகிறதே என்று கேட்கலாம். இதற்கு விடை அளிக்கிறார். பூதனையை “இவள் இப்படிப்பட்டவளோ” என்று ஆராய்ந்து அறியக்கூடிய வாய்ப்பு இருந்தது; ஆனால் இந்தச் சக்கரமனாது இவனுடைய பாதுகாப்பிற்காக வைக்கப்பட்டது அல்லவோ? ஆகவே இவ்விதம் கூறுகிறார்.

யசோதையைக் கண்டவுடன், “அப்படியானால் இவள் (பூதனை) யார்?”, என்று ஆராய்ந்து நிற்பர் அல்லவோ? (ஓர் சாடு) - தீமையைச் செய்வதில் இதற்கு ஒப்பானது வேறு ஏதும் இல்லை; இதன் மூலம் இதனைப் போன்று இரண்டாவது ஏதும் இல்லை என்கிறார். (இற) - முறிந்து போக. திருவாய்மொழி (1.4.4) - தளர்ந்தும் முறிந்தும் - என்பதற்கு ஏற்ப ஆகும். (செய்ய பாதம்) - சிவந்த திருவடிகள். எனது உயிரைப் தவிக்கும்படிச் செய்து அல்லவோ விரோதியை அழித்தான்? இவருடைய உயிர் வாழ்தல் என்பது இவனுடைய திருவடியின் கீழ் எப்போதும் கிடப்பது அல்லவோ? (ஒன்றால்) - “இந்தத் திருவடி கொண்டு உதைத்தான்” என்ற விதிமுறை ஏதும் இல்லை; இது அழியவேண்டும் என்று உதைத்தான்.

வ்யாக்யானம் - (செய்த நின் சிறுச்சேவகமும்) நீ சேவகம் செய்யவடியிட்டபடியும். ராஜகுமாரனாய்ப் பிறந்து, பருவம் நிரம்பி, ஆயுதச்ரமம் பண்ணி, வசிஷ்ட்டாதிகளைப் பின் சென்று, விச்வாமித்ராதிகள் பக்கலிலே அஸ்தர் லாபமுண்டாய், பின்பிறே தாடகா மாரீச ஸுபாஹுக்களை நிரஸித்தது; அதெல்லாம் பருவம் நிரம்புவதற்கு முன்னே, வாயாலும் காலாலுமாயிருக்கிறபடி இங்கு. வாயால் வலியார்க்குத் தாயாரும் வேண்டாவாயிற்று காணும். இவனைப் போலே கால்கடியாரில்லை, ஆகையிறே காலிலே கொடி கட்டி வைக்கிறது. “த்வஜாரவிந்தாங்குச வஜ்ரலாஞ்சநம் | த்ரிவிக்ரம த்வச் சரணாம்புஜ த்வயம்” என்கிறபடியே. அப்போதும் “அவுணனுள்ளத்து எண் மதியுங் கடந்து அண்ட மீது போயிற்றதும்” கடுகித் திருவடிகளிறே.

விளக்கம் - (செய்த நின் சிறுச்சேவகமும்) - சேவகம் என்பது குழந்தைப் பருவத்தில் செய்யும் சேட்டைகள். நீ சேவகம் செய்ய திருவடி இட்ட விதமும். இவற்றை இவன் குழந்தைப் பருவத்தில் செய்தமையால், இராமாவதாரத்தை வேறுபடுத்துகிறார். அரசகுமாரனாகப் பிறந்து, பருவம் நிரம்பி, ஆயுதப் பயிற்சிகள் கைக்கொண்டு, வசிஷ்ட்டர் போன்றவர்கள் பின் சென்று கல்வி பயின்று, விச்வாமித்ரன் பின் சென்று அஸ்தர்ங்களைப் பெற்று, அதன் பின்னர் அல்லவோ தாடகை, மாரீசன், ஸுபாஹு போன்ற பலரையும் அழித்தான்? ஆனால் இங்கு பருவம் நிரம்புவதற்கு முன்பாகவே வாய் கொண்டும், கால் கொண்டும் பூதனை மற்றும் சடகாசுரன் போன்றவர்களை அழிக்கும்படி நிலைமை உள்ளது. வாயில் வலிமை கொண்டவனுக்கு உதவிட தாயும் வேண்டியதில்லை என்பதாக உள்ளான்.

இவனைப் போன்று வலிமையான திருவடிகள் கொண்டவர்கள் இல்லை; ஆகையால்தான் திருவடியில் உள்ள சங்கு, சக்கரம், கொடி போன்ற சின்னங்களைக் கூறுகிறார். திருவடியில் இவை இருந்ததா என்றால், இதற்குப் ப்ரமாணம் காண்பிக்கிறார்; ஸ்தோத்ரரத்னம் (31) - த்வஜாரவிந்தாங்குசுவஜ்ரலாஞ்சநம் | த்ரிவிக்ரம த்வச் சரணாம்புஜ த்வயம் - த்ரிவிக்ரமனே! சங்கு, சக்கரம், கற்பகவ்ருஷ்டம், கொடி, தாமரை, அங்குசம், வஜ்ராயுதம் போன்றவற்றை அடையாளமாக கொண்ட உனது தாமரை போன்ற இரண்டு திருவடிகளும் - என்பது காண்க. அந்த த்ரிவிக்ரம அவதாரத்தில் கூட, திருநெடுந்தாண்டகம் (5) - அவுணனுள்ளத்து எண் மதியுங் கடந்து அண்ட மீது போயிற்றதும் - என்பதாக உள்ள திருவடிகள் அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் - (நெய்யுண் இத்யாதி) பருவம் நிரம்புவதற்கு முன்பு தான் ப்ரதிகூலரை யஞ்சப் பண்ணுமபோலே காணும் பருவம் நிரம்ப நிரம்ப அநுகூலர்க்குத் தான் அஞ்சும்படியும். (நெய்யுண் வார்த்தையுள்) நெய்யைக் குறியிட்டுக் கடக்க வைத்துப் போய் அநந்தரத்திலே வந்து பார்த்தாள், குறியழிந்து கிடக்கையாலே “நெய் களவு போயிற்று” என்றாள்; அவ்வளவிலே பையாக்க விழிக்கத் தொடங்கினாள். (அன்னை கோல் கொள்ள) “மாதாவிநே யெடுத்தாள்” என்னும் விபாகமறிகிறிலன். அவள் வார்த்தையினே “உந்தமடிகள் முனிவர்” வாரீர் பிள்ளாய், உங்கள் தமப்பனார் கேட்பராகில் உம்மைப்பொடிவர்; “உன்னை நான் என்கையிற் கோலால் நொந்திடமோதவுங்கில்லேன்”; இதுதான் இருக்கிறபடிகண்டரே; இத்தைக் கொண்டு இனி நீர் ஒன்றும் செய்யாதபடி பண்ணிக் கொள்ளலாமிநே வல்லார்க்கு; நான் அதுக்கு சக்தையாகிறிலேன். “தாயெடுத்த சிறு கோலுக்குளைந்தோடி”யினே (திருமொழி 8.3.5) “அச்சமுறுத்துகிறபடியிது, பட்டாலும் நோவாது” என்றறிகிறிலன். தமப்பனார் எடுத்தாராகிலும் சிறிது ஆறலாங் காணும், ஹித காமராகையாலே அது ப்ராப்தமிநே; உகப்பே பின் செல்லக் கடவ இவள் பொடிந்தால் பின்னைப் பொறுக்கப் போகாதிநே. இவள்தான் இப்படி செய்வானென்? என்னில், ஸ்நேஹமின்றிக்கேயொழிந்தால் இன்னாரென்றுண்டோ கல்லும் தடியும் கொள்ளுகைக்கு.

விளக்கம் – (நெய்யுண் இத்யாதி) - பருவம் நிரம்புதற்கு முன்பாகவே தன்னுடைய விரோதிகளை அச்சம் கொள்ளும்படிச் செய்தான்; பருவம் நிரம்பிய பின்னர், தன் மீது ப்ரியமாக உள்ளவர்களிடம் தான் அச்சம் கொண்டவனாக உள்ளான். (நெய்யுண் வார்த்தையுள்) – நெய் வைத்த பாணையில் அடையாளக் குறியை இட்டுச் சென்றான்; மீண்டும் வந்து நோக்கியபோது அந்த அடையாளக்குறி அழிந்திருந்ததை கண்டான்; “நெய்யைத் திருடினான்” என்று கூறினான்; உடனே இவன் தனது பயம் வெளிப்படும்படியாக விழித்தபடி நின்றான். தனது தாயார் கைகளில் குச்சியை எடுத்தவுடன், கண்களில் உள்ள நீரை விழ வைத்தது என்பது, அவளை மயக்கும் செயல் அல்லவோ என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். (அன்னை கோல் கொள்ள) - தனது தாய் பிரம்பை எடுத்தாள்; அதனை அடிப்பதற்கு எடுத்தாளோ அல்லது கொஞ்சவதற்கு எடுத்தாளோ என்னும் என்ற வேறுபாட்டை, குழந்தையான இவன் அறியவில்லை. ஆனால் அவள் அடித்தாளோ என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார்; பெரியதிருமொழி (10-5-8) - உந்தமடிகள் முனிவர் – வாடா குழந்தாய்! இந்த விஷயத்தை உனது தந்தை கேள்விப்பட்டால் உன்னை அடிப்பார், ஆனால் உன்னை எனது கையில் உள்ள பிரம்பு கொண்டு, நீ வருந்தும்படியாக என்னால் அடிக்க இயலவில்லை. பெரிய திருமொழி (10-4-8) - உன்னை நான் என்கையிற் கோலால் நொந்திடமோதவுங்கில்லேன் – என்னும் இதுவே இவள் நிலையாக உள்ளது. இனி நீ எந்தத் தீம்பும் செய்யாதபடி, மன வலிமை கொண்டவர்கள் இந்த பிரம்பைப் பயன்படுத்திக் கொள்ளலாம்; ஆனால் இதனைப் பயன்படுத்தும் சக்தியை நான்கொண்டவள் அல்லள். ஆனால் தனது தாயானவள் கையில் பிரம்பை எடுத்தால் இவன் அச்சம் கொண்டதற்கு என்ன காரணம் என்பதற்கு ப்ரமானம் கூறுகிறார்; பெரியதிருமொழி (8-3-5) - தாயெடுத்த சிறு கோலுக்குளைந்தோடி - தாயின் கைகளில் உள்ள பிரம்பைக் கண்டவுடன் அச்சம் கொண்டு ஓடியவனாக, தயிர் உண்ட தனது வாயைத் துடைத்துக் கொண்டான் - என்பது காண்க; அங்குள்ள சிறுகோல் என்பது வைக்கோலைக் குறிப்பதாகும். ஆக, “இந்த வைக்கோலானது அச்சம் ஏற்படுத்துவதற்கு மட்டுமே கையில் உள்ளது; இதனைக் கொண்டு அடித்தாலும் நமக்கு வலிக்காது” என்பதை அறியவில்லை. தாயைக் காட்டிலும் வேறுபடுத்திக் கூறுகிறார்; தந்தை தனது கையில் பிரம்பை எடுத்தால் கூடப் பொறுத்துக் கொள்ளலாம்; காரணம் நம்முடைய நன்மையைக் கருத்தில் கொண்டு செய்கிறார் என்று பொறுக்கலாம்; ஆனால் மகிழ்ச்சியை மட்டுமே அளிப்பவளாக உள்ள தாயார் இது போன்று செய்தால்,

பொறுக்க இயலாது. ஆயினும் யசோதை இவ்விதம் கையில் பிரம்பை எடுத்தது ஏன்? நெய் இல்லாமல் இருந்தால் கல்லை எடுப்பதற்கும், பிரம்பால் அடிவாங்குவதற்கும் யாரும் இருக்க மாட்டார்கள் அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் - (நீயுன் தாமரைக் கண்கள் நீர் மல்க) வெறும்புறத்திலே ஆலத்தி வழிக்க வேண்டும்படியிருக்கிற நீ, அதுக்கு மேலே கண்களும் கோட்புக்கால் பொறுக்கப்போமோ. (உன் தாமரைக்கண்கள்) “ராகவோர்ஹதி வைதேஹீம்” என்கிறபடியே உனக்குத் தகுதியான கண். “தக்க தாமரைக்கண்” என்னக் கடவதிநே. (பையவே நிலையும்) “அடிக்க” என்று அவள் கோலையெடுத்தாள்; அவளைப் பார்த்து நின்று கண்ணநீரை விழவிடா நிற்பது, உடம்பு வெளுப்பதாய்ப் பேகணித்து நின்ற நிலையும். அன்றிக்கே, அஞ்சி அவள் முகத்தைப் பார்த்து நிற்கச் செய்தே பின்பே கால்வாங்கக் கணிசித்து மாட்டாதொழிவது, ஊன்ற நிற்கமாட்டாதொழிவதாய்த் தறையில் கால் பாவாதபடி பொய்க்க அடியிட்டுக் கொண்டு நின்ற நிலை காணும். பைய - மெள்ள. (வந்து இத்யாதி) அச்செயல்கள் என்னை நலியா நின்றன. உனக்கானால் தப்பியாகிலும் போகலாம், அதுவுமொண்ணாதபடி புக்கவிடம்புக்கு வடிம்பிட்டு நலியாநின்றன. (பையவே நிலையும் வந்தென்னெஞ்சை யுருக்கும்) என்னை ஓரடி போகவொட்டாதே காற்கட்டா நின்ற தென்கிறார். (நெஞ்சையுருக்கும்) இவர் நெஞ்சிலேயடியிட்டபடி. (உருக்கும்) முதல் நெஞ்சையுருக்க அடியிட்டது.

விளக்கம் - (நீயுன் தாமரைக் கண்கள் நீர் மல்க) - வெறும் புறத்தில் ஆலத்தி வழிக்க வேண்டும்படியாக உள்ள நீ, கண்களிலும் புதியதாகக் கண்ணீர் வரும்படி நின்றால் பொறுக்க இயலுமோ? (உன் தாமரைக்கண்கள்) - ஸுந்தரகாண்டம் (10-15) - ராகவோர்ஹதி வைதேஹீம் - வைதேகிக்கு ஏற்ற இராமன் - என்பதற்கு ஏற்ப, உனக்கு ஏற்ற திருக்கண்கள். திருவாய்மொழி (5-5-5) - தக்க தாமரைக்கண் - என்பது காண்க. (பையவே நிலையும்) - “அடிப்பதற்காக” என்று அவள் பிரம்பை எடுத்தாள்; அவளைப் பார்த்தவுடன் கண்ணீர் விட்டபடி நின்ற நிலையும்; தனது திருமேனி வெளுப்பதாக பயத்துடன் நின்ற நிலையும். அல்லது வேறுவிதமாகவும் கூறலாம். அச்சத்துடன் யசோதையின் திருமுகத்தை நோக்கினான்; பின்னர் தனது திருவடிகள் படாதபடி மெல்ல மெல்ல அகன்று செல்ல முயன்றான். அந்த இடத்தில் திருவடிகளை ஊன்றி நிற்க அச்சம் கொண்டு, மெதுவாக நகர்ந்தபடியே வந்தான்.

(வந்து) - இப்படிப்பட்ட பல்வேறு செயல்கள் என்னை வருத்துகின்றன. நீ வேண்டுமானால் அங்கிருந்து தப்பித்துச் செல்ல இயலும்; காரணம், யசோதை பலம் அற்றவள் என்பதால் உன்னைப் பின் தொடர இயலாது. ஆனால் எனது நிலை அப்படி அல்லவே; இவ்விதம் உன்னைத் தொடர இயலாமல், இந்தச் சரீரமானது ஸம்ஸாரத்தில் திளைத்தபடி உள்ளது. (பையவே நிலையும் வந்தென்னெஞ்சை யுருக்கும்) - என்னை ஒரு அடி கூட நகர இயலாமல் எனது நெஞ்சம் தடுத்தபடி உள்ளது; அதாவது நெஞ்சம் அழிந்தால் தப்ப இயலாது. (நெஞ்சையுருக்கும்) - இவர் நெஞ்சத்தில் ஆழமாகப் பதித்த நிலை. (உருக்கும்) - “கடந்த காலத்தில் செய்த செயல்கள்” என்று எண்ணி இருக்க இயலாதபடி நெஞ்சத்தை அழிக்க நிலைத்தது.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் அருளிச் செய்த

ஸ்தோத்ர ரத்னம்

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை

அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்

(பகுதி – 105)

54. அவபோதிதவாந் இமாம் யதா மயி நித்யாம் பவதீயதாம் ஸ்வயம்
க்ருபயா ஏதத் அநந்ய போக்யதாம் பகவந் பக்திம் அபி ப்ரயச்ச மே

பொருள் - பகவானே! என்னிடம் எப்போதும் உள்ளதான இந்தக் கைங்கர்யத்தை நீ எவ்வாறு எனக்கு உணர்த்தினாயோ அதனைப் போன்று, உனது க்ருபையால் மட்டுமே, இந்த கைங்கர்யத்தைத் தவிர வேறு எந்த ஒன்றிலும் இனிமை ஏற்படாத பக்தியை எனக்கு அருள்வாயாக.

அவதாரிகை - “ஆத்மாபஹார பர்யாயமான ஆத்மஸர்ப்பணத்தளவிலே நான் நில்லாமையாலே, நிர்ஹேதுக க்ருபையாலே, இந்த சேஷத்வத்தை உணர்த்தினாப் போலே, இந்த ஜ்ஞாநம் புருஷார்த்தோபயோகியாம்படி இந்த க்ருபையாலே ஸ்தநத்ரயோதித பரபக்தியைத் தந்தருளவேண்டும் என்கிறார்.

விளக்கம் - “ஆத்ம அபகாரம்” என்ற பொருளையே தருவதான “ஆத்ம சமர்ப்பணம்” என்பதுடன் நான் நின்று விடாமல், எந்தக் காரணமும் இன்றி என் மீது பெருகியபடி உள்ள உனது க்ருபையால், இத்தகைய கைங்கர்யத்தை எனக்கு உணர்த்தியது போன்று, இந்தக் கைங்கர்ய ஞானமானது புருஷார்த்தத்தை அடைய உதவுப்படியாக, இந்தக் கருணையால், கீதை (8-22) – புருஷ – என்றும், கீதை (11-54) – பக்த்யா – என்றும், கீதை (18-54) – மத் – என்றும் மூன்று இடங்களில் கூறப்பட்ட பக்தியைத் தந்தருளவேண்டும் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (மயி நித்யாம் பவதீயதாம் அவபோதிதவாந்) என் பக்கலிலே நியதையான த்வத் விஷய சேஷதையை. “பவதீயதை” என்கையாலே அந்யசேஷத்வ வ்யாவ்ருத்தி. “மயி நித்யாம்” என்றது, இத்தலையில் பகவச்சேஷத்வம் ஸ்வரூபமென்கை. “ஸ்வத்வமாத்மநி ஸஞ்ஜாதம் ஸ்வாமித்வம் ப்ரஹ்மணி ஸ்திதம்”. “இமாம்” என்று, சேஷத்வத்தில் இனிமையாலே கொண்டாடுகிறார். (யதா அவபோதிதவாந்) யாதொருபடி அறிவிக்கப்பட்டேன். (ஸ்வயம் க்ருபயா) கேவல க்ருபையாலே. ஸ்வயம் - கேவலம். (ஏதத நந்ய போக்யதாம்) இதொழிய வேறொன்றும் நெஞ்சுக்கு விஷயமாகாதபடியிருக்கும் போக்யதையை உடைத்தான பக்தியை. (பகவந்) ஒன்றை ஒருத்தனுக்குக் கொடுப்போமென்றால், ஒரு தடையில்லாத ஜ்ஞாந பக்த்யாதிகளால் பூர்ணனென்கை. (பக்திமபி ப்ரயச்ச) யாதொருபடி ஜ்ஞானத்தைத் தந்தாய், அப்படியே பக்தியையும் தந்தருள வேணும். (மே) அஜ்ஞனாய், அசக்தனாய், ருசி மாத்ரமேயாயிருக்கிற எனக்கு.

விளக்கம் - (மயி நித்யாம் பவதீயதாம் அவபோதிதவாந்) - என்னிடம் எப்போதும் உள்ளதான, உனது விஷயமாக உள்ள அடிமைத்தனத்தை. “பவதீயதை” என்பதன் மூலம் மற்ற விஷயங்களுக்கு அடிமைப்பட்டிருத்தலை வேறுபடுத்துக்கிறார். “மயி நித்யதாம்” என்பதன் மூலம் இவருடைய விஷயத்தில் பகவானுக்கு அடிமையாக இருத்தல் எப்படி இவருக்கு ஸ்வரூபமாக உள்ளது என்பது கூறப்பட்டது. விஷ்ணு தத்வத்தில் - ஸ்வத்வமாத்மநி ஸஞ்ஜாதம் ஸ்வாமித்வம் ப்ரஹ்மணி ஸ்திதம் - உடையதாக உள்ள தன்மை ஆத்மாவிடமும், உடையவனாக உள்ள தன்மை ப்ரஹ்மத்திற்கும் நிலையாக உள்ளது - என்பது காண்க. “இமாம்” என்று அடிமைத்தனத்தில் உள்ள இனிமையால் கொண்டாடுகிறார். (யதா அவபோதிதவாந்) - எந்த ஒரு எனது நிலை உணர்த்தப்பட்டேனோ. (ஸ்வயம் க்ருபயா) - உனது க்ருபையால் மட்டும். (ஏதத் அநந்ய போக்யதாம்) - இதனைத் தவிர வேறு எந்த ஒன்றும் எனது உள்ளத்திற்கு விஷயமாக இருக்காதபடி உள்ள இனிமையைக் கொண்ட பக்தியை. (பகவந்) - ஒன்றை ஒருவனுக்கு அளிக்கவேண்டும் என்றால், அளிப்பவன் அனைத்தும் நிறைந்தவனாக இருக்கவேண்டும். இப்படிப்பட்ட ஞானம், சக்தி போன்ற பலவற்றாலும் பரிபூர்ணமாக உள்ளவன். (பக்திமபி ப்ரயச்ச) - எந்த ஒரு விதத்தில் ஞானத்தை

அளித்தாயோ, அது போன்றே பக்தியையும் அளிக்கவேண்டும். (மே) – ஏதும் அறியாதவனாக, சக்தி அற்றவனாக, ருசியை மட்டுமே கொண்ட எனக்கு.

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்